

Af *Johan Nielsen* til indenrigsministeren:

„Er ministeren villig til at foranledige en ændring af loven om indfødsret, således at et barn født i Danmark af en dansk mor, men med en udenlandsk far, får samme status, som hvis faderen havde været dansk og moderen udlænding?“

Johan Nielsen: Det var engang i foråret, at en dame — lad mig med det samme slå fast, at hun var dansk, født i Danmark af danske forældre — henvendte sig til mig angående et problem, der var gået i hårdknude for hende.

Hun var gift med en tysk statsborger, som havde opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, og som agtede, når tidens fyldte kom, at søge om dansk statsborgerskab. Selv arbejdede hun som lærerinde ved det københavnske skolevæsen. Hendes problem var, at de havde et barn sammen, som var født i Danmark, og hun havde af de høje myndigheder fået afslag på en ansøgning om dansk statsborgerskab til barnet. Hun var derefter løbet fra Herodes til Pilatus, men havde fået at vide, at blot hun havde været en dansk mand, så var det lige meget, om moderen var fra Tyskland, Japan, Congo eller Umba-Umba, så var barnet dansk, men en dansk kvinde kunne umuligt føde et dansk barn i Danmark, når det var avlet af en udlænding. Dette syntes hun var uretfærdigt, og så havde hun som den druknende, der griber efter halmstrået, henvendt sig til mig for at få hjælp. Ak ja, hun skulle blot vide, hvor lidt en af de små folkevalgte betyder nu i kancellitidens gryende renæssance. Men jeg har lovet hende at gøre et forsøg, og derfor henvendte jeg mig til diverse autoriteter.

Jeg blev mødt med en enestående velvilje, men naturalisere barnet, nej, det kunne der ikke være tale om, for en dansk kvinde er jo ikke det samme som en dansk mand — sådan forstod jeg myndighederne. Jeg følte mig hensat til før året 325, før kirkemødet i Nikæa, hvor mændene ifølge

traditionen ved afstemning vedtog, at kvinderne også havde en sjæl.

Min første tanke var: ja men hvorfor protesterer kvinderne ikke? Men så kom jeg i tanker om, at vi lever i en tid, hvor vi har så mange gode protestobjekter såsom NATO, USAs krigsførelse i Vietnam, juntaen i Grækenland osv., og så er der ikke noget at sige til, at man ikke har tid til at tage sig af kvindens ligestilling med manden i Danmark. Jeg tænkte da, at jeg passende kunne spørge den højtærede minister: er ministeren villig til at foranledige en ændring af loven om indfødsret, således at et barn født i Danmark af en dansk mor, men med en udenlandsk far, får samme status, som hvis faderen havde været dansk og moderen udlænding?

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Det rejste problem er ikke noget nyt problem. Problemet drejer sig om, i hvilket omfang der kan skabes ligestilling mellem mand og kvinde med hensyn til den statsborgerretlige stilling for deres børn. Problemet blev allerede rejst under forberedelserne til loven om dansk indfødsret i 1950, og i denne lov blev der med hensyn til kvindernes ligestilling i statsborgerretlig henseende gjort betydelige fremskridt, idet en dansk kvinde ikke kunne miste sin danske indfødsret, blot fordi hun som følge af, at hun havde giftet sig med en ikke-dansk mand, erhvervede et fremmed lands statsborgerret. Omvendt blev en udenlandsk kvinde, der giftede sig med en dansk mand, ikke automatisk herved dansk statsborger, men måtte søge herom på samme måde som en udenlandsk mand, der havde giftet sig med en dansk kvinde.

Også med hensyn til børnene søgte man ved loven i 1950 i vidt omfang at tage hensyn til den gifte kvindes berettigede krav på at have indflydelse på sine børns statsborgerretlige stilling. Dette fandt bl. a. udtryk i lovens §§ 5 og 7 med hensyn til, i hvilket omfang børnene skulle følge med, når deres forældre erhvervede, respektive